

Zamyslenia k Adventu I.

Arcibiskupa Mons. Róberta Bezáka som počúval rád. Jeho slová ma tešili, inšpirovali, niekedy prinášali do môjho života otázky, ale vždy stálo za to, aby som ho pozorne počúval. V posledných štyroch mesiacoch nastalo ticho, ktoré je ťažké. Preto som nahliadol do svojich archívov jeho príhovorov. A našiel som zamyslenia k Adventu. A znovu som zažil silu slova, ktoré je skutočnou meditáciou skutočného človeka skutočne zasiahnutého evanjeliom i dianím okolo. Ponúkam preto jeho zamyslenia k Adventu aj čitateľom. Verím, že aj dnes tieto slová budú pre mnohých z nás inšpiráciou a nástrojom pre vanutie Ducha. Nech je tento Advent pre nás požehnaním.

PETER CIBIRA

Veľký španielsky mystik a básnik, svätý Ján z Kríža mal veľmi rád noc, či skôr tmu, stíšenie a samotu. Píše o tom, ako hľadieval do noci a nechával na seba pôsobiť jej čaro – všetok ruch dňa skončil, farby potemneli, oči prestali rozpoznávať vzdialené predmety – človek v noci môže lepšie vnímať malý priestor okolo seba, lebo „ďalej nedovidí“, a ešte viac vníma práve seba samého. Pre Jána to bol čas na stretnutie s Bohom, na rozhovor s Kristom. A Ján trávil veľa času nerušeným vnútorným rozhovorom v tichu noci s Pánom. Keď svet stíchol, Ján bol s Kristom.

Myslím, že čas jesene, keď sa náš okolitý svet pripravuje na zimu, má tiež podobný ráz ako „jánovská noc“. Končí jeden životný cyklus, farebnosť pomínula, tma prekryla väčšiu časť dňa. Nechať sa viesť tichosťou jesene nás pozýva aj Ježiš, keď nám pripomína múdrosť každoročne sa opakujúcu v prírode, s ohľadom práve na čas jesene: „Od figovníka sa naučte podobnosť. Keď jeho ratolesť mladne a vyhádza lístie viete, že je blízko leto.“ A keď sa následne skončí čas rastu a úrody, život v prírode sa utišuje a končí. Aby sa pripravil na nový začiatok. Ako opätovné pripomenutie večného nikdy nekončiaceho nového života s ním, ktorý je Darcom života – ktorý sám je Láska a Život.

Obdobie jesenného stíšenia, padajúcich listov a posledných kvitnúcich kvetov, sa začína spomienkou na všetkých nám blízkych i vzdialených, ktorí nás „predišli do večnosti a spia spánkom pokoja“. V jesennom čase mne osobne vždy zvláštnym čarom žiaria miesta ich dočasného odpočinku – miesta nádeje na začiatok večnosti – osvetlené do noci množstvom blikotajúcich svetielok a obložené vencami kvitnúcich chryzantém. Hoci

miestom smrti, cintoríny sú takým „jánovským priestorom rozjímania“, sú aj miestom najosobnejšieho rozhovoru človeka s Bohom... Nielen 2. novembra a v jesennom čase, ale počas dní nášho života sú cintoríny miestom, kde pochopíme, čo chceli starovekí filozofi povedať tým známym: „Všetko svoje si nosím zo sebou.“ Všetka svetská sláva sa stratila, ostalo len to podstatné – len človek sám. A hlboko v jeho duchovnom vnútri ukryté všetko to, čo bolo esenciou jeho života – to sa stane aj esenciou jeho večnosti, ako pripomína spravodlivý Sudca: „Tí, čo spia v prachu zeme, sa zobudia; jedni na večný život, druhí na večnú potupu.“ A nie strach z konca sveta, ktorý bude „za moment“, ako tvrdia niekto-

ri „vizionári“, určí naše konanie a celý život. Naše vzájomné vzťahy s pohľadom dennodenne nasmerovaným na život v láske a spolupatričnosti utvárajú naše najosobnejšie bytie.

A keď sa aj náš život skončí a nikto nevieme za akých okolností, to jediné, čoho sa nám je treba skutočne obávať je, či sa snažíme konať a žiť tak, že sa v našom najosobnejšom živote aj rozvíja a vzráha neustála snaha o dobro, pokoj a lásku. Iba tak sa zosúladieme s pozvaním k Životu a Láske a iba tak sa nebudeme obávať konca, ktorý príde.

R.B.

Ilustračné foto: wikipedia

